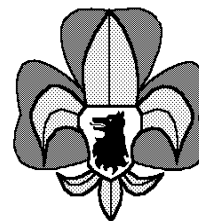

TŘESKAN

třebovské skautské noviny

Slovo úvodem

Tak nový Třeskan je konečně tady! Je pravda, že si dal pořádně na čas, ale stojí opravdu za to. Skoro by se až nabízel bombastický slogan ve stylu: „Za stejnou cenu o osm stránek více? No to je góóó!“

Ale teď už vážně. Toto číslo je převážně zaměřeno na letní tábory, ale na svoje si přijdou i přívrženci pravidelných rubrik. Omlouvám se autorům i čtenářům některých příspěvků, které díky extrémně dlouhé výrobní lhůtě tohoto čísla pozbyly částičně nebo zcela aktuálnost. Příští číslo by mělo vše vrátit do správných kolejí. Začal nový

školní rok, opět se rozbíhá kolotoč schůzek, výprav a dalších akcí. Tak ať se Vám vše daří podle plánu (nebo ještě lépe) a nezapomeňte se podělit o své zážitky, zkušenosti a názory se čtenáři Třeskana.

Jessie

Jako občasník pro své členy vydává Junák - středisko Moravská Třebová s podporou firem DIATEXT, PCservis a STŠ MO Moravská Třebová. Šéfredaktor a grafická úprava: Jessie (J.K.Tyla 5). Zástupce šéfredaktora Darzinka (Západní 57, tel. 5157). Poštovní schránka na Baráku. Zasedání redakční rady vždy v 19:00 na Baráku v termínu střediskové rady. Uzávěrka čísla vždy v neděli po střediskové radě. Uzávěrka tohoto čísla 30.9.1996.

53

Kvíčalka 1996

Letošní letní tábor našeho střediska se konal ve dnech 29.6. až 13.7. na Kvíčalce. Zúčastnilo se ho 61 dětí, 21 rádců a průběžně 11 vedoucích. Po několika letech to byl opět tábor velký, společný pro všechny členy střediska bez rozdílu pohlaví a věku. Některá fakta a potřeby:

Počasí.

Pršelo. Osm dní z 15 pršelo, tj. víc jak polovina tábora. Průvodní jev - všude bláto, mokro a z toho vyplývající omezení v programu. Dle pamětníků poslední podobně "propřšený" tábor byl v roce 1978.

Program.

Zejména u starších byla snaha zařadit do programu nové, neohrané prvky, aby byl pro ně zajímavější, pestřejší a přiblížil k roverské úrovni.

Z poprvé hraných her a soutěží např. Inženýři, 24 minut Kvíčalka, Kvíčalovská kvíčalka, Nichtbürgerův šestpůlboj, noční Cesta světla, Mokasinový telegraf, Živé obrazy a další. Program byl hutný, nadupaný (3 - 4 akce denně), těžko se asi někdo mohl nudit. I přes nepřízeň počasí se podařilo realizovat většinu připravených věcí (samozřejmě s výjimkou "vodních radováněk").

Celotáborová hra

Mladší hráli hru "Operace Kukačka" (1. Modrá 6, 2. Zelená 6, 3. shodně Šedá 6 a Včelky).

Starší hráli "Drákulu" namixováni do táborových družin (1. Sarančata, 2. Poupata, 3. Panteři).

U autorů her (ml. Kšanda & spol., st. bratři Kolářové & spol.) bylo znát, že už jsou opět o rok zkušenější. Hry byly zpracovány i realizovány dobře a dá se říci, že měly úspěch. Pro příště by možná byla dobrá větší souhra při realizaci a usilovnější snaha při hledání a dosažení maximálního efektu (někdy dobrý nápad pokazen ne zrovna ideální realizací). Ale to se poddá, chce to více zkušeností.

Dvorana slávy

Mezi nejlepší z nejlepších se zařadili např.: **Kamzíci** - vítězství v celotáborovém bodování starších (2. Jitřenky, 3. Fialová šestka), **Zelená šestka** - vítězství v CTB mladších (2.- 3. místo Šedá a Modrá šestka)

Luděk Strouhal, Jana Hojgrová a Markéta Vinklerová - 1. místo v bodování jednotlivců

Martin a Petr Štěpánkovi, Jana Hojgrová a Eva Štěřbová - 1. místo v bodování stanů

Karel Rozbořil (st.) a Petr Štěpánek, Martin Štěpánek, Jára Ševčík a Jára Matuška (ml.) - nejlepší lovci bobříků

Michal Hynšt - největší kvíčalovský silák - „pákař“ (2. Míra Vojtek, 3. Karlík Rozbořil)

Jana Hojgrová - Miss Kvíčalka 1996 v kategorii starších (2. Šárka Štefanová, 3. Eva Štěřbová), **Stáňa Baslerová** - Miss Kvíčalka 1996 v kategorii mladších (2. Martina Jurníčková, 3. Iva Schlögllová).

Michal Hynšt - Kvíčalovský Missák 1996 v kategorii starších (2. Honza Matoušek, 3. Petr Poborský)

Michal Kobelka - Kvíčalovský Missák 1996 v kategorii mladších (2. Jirka Kobelka, 3. Martin Procházka).

Pár myšlenek a slov závěrem...

Možná se mnou nebudete tak docela souhlasit, ale mám za to, že letošní tábor byl docela dobrý. Jistě - dobrý ještě neznámá výborný neřkuli ideální. Ale v daných podmínkách (špatné počasí, velký počet účastníků aj.) většina vedoucích a rádců dělala, co mohla - a budiž jim za to čest a chvála. Někteří se vezli ve stínu ostatních - každý musí sám zvážít, do které skupiny patřil.

Problémy? No ty samozřejmě byly, jsou a budou. Pokud je ale dokážeme řešit, bude dobře. Nikdo nejsme ideální, každý máme nějakého toho brouka.. Když ale dojde na věc, je potřebné táhnout za jeden provaz. A často je třeba, dřív než řeknu „Ty to či ono“, zeptat se sám sebe „No a co já?“. Leckteré plamenné diskuse by potom asi vypadaly jinak...

Ceta vpřed nemusí být vždy ta přímá a nejkratší, ale vždy bývá tvrdá a vykoupená úsilím a sebezpením. O to větším, že jedinou odměnou bývá občasný a prchavý pocit uspokojení nad dobře vykonaným dílem. Ať nám v budoucnu těchto pocitů přibývá! Ať se časy mění a věci hýbou správným směrem!

Jessie

Koho by před nějakým rokem napadlo, že u kvíčalovského táboráku bude kromě tradičních písniček znít i sborový (a hlasitý) zpěv v angličtině? Letos se o to zasloužil slágr „An Angel“ od Kelly Family.

Hybná síla tábora -rádci a mladší vedoucí - právě zkouší bublifuky...

Vedoucí.

Hodnocení tábora 96

Velice krátce - tábor byl notně poznamenán nepřízní počasí a počtem účastníků. Skloubit program pro mladší a starší, tak aby ani jedna kategorie nebyla omezena, je složité i s větším počtem rádců. Těžko může být plnohodnotně připravena hra pro starší, když jsou rádcové použiti na hru mladších. Též večerka pro mladší byla stanovena pozdě a počet večerních či nočních her byl nepřiměřený věku účastníků.

To vše hovoří pro rozdělení tábora na mladší a starší. Možná by pomohl i lépe nebo aspoň průhledněji zpracovaný program her. Teď střílím i do vlastních řad, protože jsem se intenzivně věnoval přípravě programu pro OSTEN a na normální tábor mi jaksi nezbyl čas.

P.S. Vůdcové a činovníci zamyslete se - neklademe příliš velké nároky po stránce výchovné na rádce, kteří ještě před jedním nebo dvěma roky byli ještě řadoví účastníci tábora - neměli bychom jim vtom občas též pomoci?

Aladin

Letos jsem byla jako nestranný účastník pět dní na táboře. Neměla jsem tam žádnou funkci, jen jsem si chtěla připravit chatu pro svůj tábor a trochu se nadýchat kvíčalovského vzduchu.

Možná, že se to nebude někomu zamlouvat, ale tábor jako takový se mi moc nelíbil. Řekla bych, že to byla taková trochu "cochárna". Každý si dělal jen to svoje, ale bez domluvy s ostatními. Pak to vypadalo tak, že jeden něco zakazoval, druhý povolil. Řád tábora se taky moc nedodržel (polední klid, nepořádek v táboře). Rádci a rádkyně se svým družinkám moc nevěnovali. Co měl na práci rádce dne mi asi ušlo (seděl stále nahoře a co se děje v táboře moc nevnímal). Mám ten dojem, že SKAUTSKÝ TÁBOR by měl mít pevnější řád a každý by si měl svoje povinnosti plnit. Víím, že počasí bylo jak se říká pod psa, otráví to hodně, ale je důležité i tak dodržet skautský duch.

Eva

Tábor světlušek

Kvíčalka, 13.7. - 20.7. 1996

Rozhodla jsem se pro svoje světlušky zorganizovat tábor. Zúčastnily se všechny světlušky, bylo to pro utužení kolektivu velice

dobré. Celý tábor byl motivován pohádkou O Sněhurce. Rádkyně se střídaly v roli Sněhurky (rádkyně dne), děti hrály hry v rolích trpaslíků. Odměňování dětí jsem dělala každý den po vyhodnocení celodenní činnosti při nástupu. Byla to motivace na druhý den. Děti se velice snažily. Myslím si, že dětem se tábor líbil.

Nevím ovšem, jak moc se líbil rádkyňkám. Do práce jsem je dost honila. Víím, že malé děti musí být stále zaměstnané, a to se moc 14 - 15letým nelíbí. Na jednu dospělou osobu je to práce víc než náročná, ale důležitý je výsledek - spokojenost těch malých. První zážitky jsou nejdůležitější. Podle toho se pak utváří dál kolektiv a zájem o skautování.

Eva

OSTEN 96

O - odvaha, **S** - statečnost, **T** - tolerance, **E** - energie, **N** - náročnost.

Tolik na vysvětlení názvu roverského tábora pořádaného naším střediskem.

Přehled přípravy :

12/95 - první myšlenka uspořádat tábor pro R a R

1/96 - veřejná diskuse na toto téma o formě a termínu

1/96 - první session RaR, nahrávka názorů a návrhů

2/96 - rozeslání pozvánek na ostatní střediska okresu + kluci z Prahy.

3/96 - rozeslání přihlášek - předběžně 30 lidí

4/96 - dotvoření rámcového programu, rozdělení do družin

5/96 - jídelníček - rozpočet - program

6/96 - - -

7/96 - zajištění potravin - velkosklad M.T., prodejna Pa cov, Krčmář, Pegas Morávia - maso ROBY

Proč jsme OSTEN vlastně pořádali ?

- stmelení kolektivu RaR

- navázání kontaktů s některými dalšími RaR

- forma odměny za celoroční činnost

- nabytí poznatků, které mohou zpestřit činnost družin přes rok

- zahrát si hry, které lze hrát pouze v tomto kolektivu, jak věkem tak i počtem účastníků

- vyzkoušet si vedení a organizování tábora

Můj nejsilnější zážitek z OSTENU 96 aneb očista duše

Je pátek 2.srpna 1996

4.30 - jsem vzbuzen noční hlídkou, společně obcházíme stany a budíme lidi o kterých vííme, že půjdou taky.

4.40 - stále budíme, první již oblečení postávají na náměstíčku.

4.45 - končíme buzení, někteří jsou přikováni k postelím a nejdou.

4.50 - vyrážíme k Malému buku. Cesta připomíná sprint (v předu jde Aiš).

5.05 - přicházíme k Buku, je již takové světlo, že mám pocit, že to nestih nem.

5.10 - jsme na místě, slunce nikde, sedáme na jehličí, někteří stojí, v duši stoupá napětí, obloha téměř bez mráčku, jen nepatrné cáry nad hlavou, východní horizont je zbarven přesně tak, jak jsem kdysi viděl na obrazech holandských mistrů, tmavý horizont ostře přechází v jasnou žlut, která plynule přes oranžovou a růžovou přechází ve světlouce blankytně modrou a pak postupně tmavne až v sytou modř.

5.20 - začíná mi vadit, že se na tuto krásu dívám skrze mříže plotu. Navrhuji ostatním, že si přelezem, někdo přelézá, jiní zůstávají stát na cestě.

5.23 - sotva usedáme do trávy, nad obzor jako zlaté šipky vystřelí první paprsky.

5.27 - během těchto několika málo minut je nad obzorem celý rudý kotouč, předzvěst deštivých dnů.

5.28 - někde v doposud ještě temném údolí se ozývá první kohout, nevím, jak to poznal, protože slunce ještě nemohl vidět, za nim další a další, úplný koncert.

5.50 - všichni v němém úžasu nad tou krásou hledíme po celou tu dobu upřeně do slunce, rudá kolečka vypálená paprsky nám běhají po sítnicích.

5.55 - nastává přesun na cestu a rovnání plotu, aby nikdo nic nepoznal.

6.00 - beze slov se zvolna odebíráme ke Sluneční křižovatce, pak ke Kládám a do tábora. Jistě každý, kdo tu s námi byl, měl o čem přemýšlet, protože bez jakékoli domluvy či snad příkazu, nikdo až do příchodu do tábora nepromluvil ani hlásku a ještě v táboře jsme notnou chvíli pouze šeptali.

Byla to nádhera, díky všem, kdož jste tam se mnou byli.

Aladin

OSTEN - reportáž

MOTTO: "Kdo se nezúčastnil OSTENU 96, ten jako by nežil."

A ti, kdož čirou náhodou přežili, doufajíc, že se všechno dá dohonit zhlédnutím videokazety, poslechem vyprávění Osteňáků nebo přečtením Třeskanu, se velice hluboce mylí, protože ani čtyřicet hustě popsaných stran nevylicí všechno naše počínání, natož naše pocity, zážitky, dojmy, nadšení a atmosféru tohoto neobvyklého tábora.

Přesto se pokusíme aspoň trochu zasvětit vás do jeho tajů a přiblížit vám jej. Jak už jsem se zmínila, nebude tento text líčit naše pocity, nýbrž hlavně program a to ještě

značně zkráceně. Takže přestože bude působit suše a možná i neosobně, nenechte se mýlit, takový Osten 96 ani v nejmenším nebyl.

SOBOTA 27.7.

- sraz na Zámku v 9.00, přivítání litomyšlských sester Aničky a Malěrka, vyřízení nezbytných banalit

- v plně polní, tedy v krojích a se vším, co na táboře budeme potřebovat, vyrážíme přes Peklo asi v půl desáté

- v jedenáct se na Kvíčalce

- ubytování se, balení montáží

- příjezd pražských bratrů Soptíka a Andyho

- po skupinkách:

stavba táboráku

příprava pokrmu

stavba Hříbku

úklid tábora - rojnice

- zápas v UFObale

- hrátky s lany

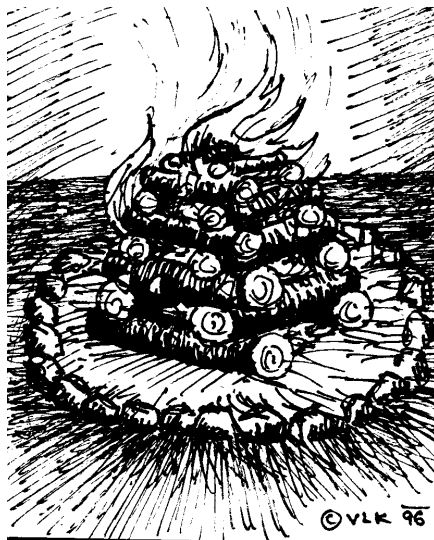
- hra Rubikova kostka

- hra Na rybičky a rybáře

- pokračující volná zábava na hřišti

- nástup

- táborák

Když nadešel večerní nástup, přistoupilo se ke tvorbě táborových družinek.

Podle nepohoditelného klíče vyvolávali Vojta a Aladin většinou smíšené dvojice a s papírem v ruce je odesílali neznámo kam.

A tak se stalo, že se u Krmelce sešly tři páry, aby vytvořily BLUE LINE, u rozcestníku se jedna trojice přidala k již nakupené čtveřici a vzešel z toho GREEN TEAM, na kládách se mezitím zformovala ŽLUTÁ družina, důvěrně přezdívaná YELLOWSTONE, no a sedmero Červěňalů našlo svůj cíl u Kočáru.

Na těchto stanovištích bylo nutno (jak pravila šifra) založit požáreček a nějak jej dopravit do tábora, aby zde mohl být přesně

v 21.00 ze čtyř světových stran zapálen táborák.

S menšími, či většími obtížemi se to nakonec povedlo každé družince a tak jsme všichni zdárně splnili svůj první úkol.

Pro úplnost ještě zbývá doplnit složení družinek. Možná by se ještě hodilo poznamenat, že tyto družiny byly vytvořeny v podstatě jen kvůli službám, protože při hrách bylo každému úplně jedno, jestli přišel první nebo poslední, ale důležité bylo, že vůbec přišel.

První uvedení jsou rádcové našich týmů. Pro neanglicky hovořící část naší populace ještě dodávám, že ty na první pohled nesrozumitelné názvy nesou ve svém prvním slově název té které družiny.

MODRÁ - BLUE LINE

Ajš, Prďa, Andy, Efka, Prcek, Matla

ŽLUTÉ - YELLOWSTONE

Martin, Víťa, Rybíz, Mira, Edita, Hanka N.

ZELENÁ - GREEN TEAM

Tarzan, Dejř, Soptík, Darzina, Xanda, Malérek, Keliška

ČERVENÁ - RED STARS

Vladan, Milhaus, Čošek, Yvon, Zuzla, Anička, Kapča =Kapibara=Verča

NEDELE 28.7.

Dopoledne: Družinové zaměstnání: Lukostřelba

Tkaní rohoží + výroba totemů

Výroba keramických nádob

Odpoledne: Hra Sedm sedmiček

Fotbalový match (Vítězům sláva, poraženým čest a povolení zatopit v sauně.)

Večer: Večer otázek a odpovědí

večerka ve 23.30

dvanáctihodinová hra Štvanice = budíček v 0.00

Večer pod Hříbkem (to byl náš rokovací stan umístěný v pravém horním rohu náměstíčka) se plánovaná živá debata nakonec nekonala a tak jsme se o půl dvanácté odebrali do vaků.

Jistě všichni dobře znáte ten pocit, kdy se vám po náročném dni konečně podaří na dvě minutky zamhouřit očka a pak vás něco vzbudí...

Není tedy divu, že když se o půlnoci ozval hvízd Vojtovy píšťalky, nejprve se dlouho nic nedělo a když už se konečně začaly ospalé postavičky hrabat ze stanů, provázely jejich počínání tlumené kletby.

Jenom Vít'a vcelku čile přecházel od jednoho rovera k druhému a každému optimistic-ky sděloval: "To znám, to chce klid, to znám, to se jenom zapíše, kdo byl první na nástupu a pak se jde zase spát..."

Chudák nevěděl, jak hluboce se mýlí. Vojta, v kraťasech a pantoflích a s širokým úsměvem na rtech nám oznámil, abychom se připravili na dvanáctihodinový pobyt mimo tábor.

Čekala nás mimořádně dobrodružná hra Štvanice. Každá družina dostala papírové lístky, které si jednotliví členové připevnili na záda. Na jedné straně bylo číslo družiny, na druhé měli každý jedno písmenko z názvu obce v takřka blízkém okolí Kvíčalky.

Úkol zněl - dorazit do této obce (BOUZOV) pokud možno co nejdříve bránit ve zjištění vlastního. Dalším a posledním pravidlem bylo nepřekročit hranice více než tří obcí.

Za cedulí Bouzov už družině nikdo číslo číst nesměl a ona také nesměla činit pokusy na zjištění čísla jiného teamu. Současně rozbalila zprávu od Aladina, kde se dočetla, že po dvanácté hodině jede z deset kilometrů vzdálené Vranové Lhoty autobus do Trnávky.

A teď jak to vypadalo v praxi:

PONDĚLÍ 29.7.

- od 0.40 hodin pochod na Bouzov

- Červení, Zelení a Žlutí si cestu křížili tak úspěšně, že čísla ostatních už od Unerázky nebyla žádným tajemstvím

- Modří se kolem páté hodiny ranní ocitají na Bouzově s tím, že nikdo

nezná jejich číslo a oni také žádné neodhalili

- v 7.15 setkání BLUE LINE, RED STARS a GREEN TEAMU

- v 7.20 odjezd do Mohelnice (odtamtud určitě něco pojede dřív a navíc nemusíme pěšky do Vranové)

- bivakování na místním náměstí až do 11.30, posléze odjezd do Vranové Lhoty

- po dvanácté se zde setkáváme s YELLOWSTONEEM, odjezd do Trnávky, pochod na Kvíčalku

- v 14.15 příchod, radost z našeho navrácení patrná na obou stranách, nepoměrně šťast-

nější však kupodivu byli Aladin, Jiřka a Vojta

odpoledne: roveři: výroba zvučících dřivek následně telefonování; rangers: drhání

ÚTERÝ 30.7.

dopoledne:

- Azimutový závod v náhodně rozlosováných trojicích

- nyní již oblíbená, však pro křehké osoby zcela nevhodná hra Kukačky

- předtím hra Kouzelné lístečky

odpoledne:

Sportovní odpoledne (soutěžní disciplíny: Přetahování, boj na kládě, pití, tleskání, šplh, švihadlo

-volná zábava na hřišti: hry: Bing bang bong, basket, fotbal

večer: příprava na celodenní výpravu do Moravského krasu

Po na první pohled nijak sadistické hře Kouzelné lístečky (Zde bratr Soptík a jeho tričko poznali, že kvíčalovská špína je naprosto nezničitelná. Ověřil si to znovu i Alešek, kterému to zkrátka nedalo, a rozhodl se být špinavější než my všichni po obou táborech dohromady.) jsme byli seznámeni s další neméně jemnou hrou Kukačky.

Vypadalo to jednoduše: hřiště se rozdělilo na osm čtverců, očíslovaly se (První a osmý byli na straně blíž k odpadovce), všichni se nakupili do toho prvního a od tohoto okamžiku jsme byli všichni kukačkami a současně nevinnými a bezbrannými neopeřenými mláďaty, která byla krvelačnými kukačkami vyhazována do čtverců ostatních.

Jakmile dav vystrnadil některého nešťastníka tak důkladně, že v původním čtverci neměl ani jeden prstíček, musel se ubydlít ve čtverci následujícím a začínat celý proces zase od začátku.

Kukačkou se totiž mohl stát v každém čtverci jen jeden a to ten nejsilnější jedinec.

Naděje, že by některá rangers mohla uspět již v prvním oktantu, byla zničena v okamžiku, kdy Vojta ležérně ke klukům prone-sl: "Být váma, tak nejdřív vyházím ten plevel.."

No, hra se ale ke konci zvrhla a tak v počátku diskriminované dívky se chlapcům a svým poněkud slabším kolegyním odvděčovaly "vláčkem".

To v praxi znamenalo, že ten, kdo se nechal vyhodit z jednoho čtverce, stal se "mrtvým

masem" a nezastavil se většinou dříve, než za hranicemi toho osmého.

Díky tomu se taky chudáček Rybíz po neúspěšném finálovém souboji s Dejvidem v prvním oktantu rázem ocitl nevídaným hostem v pětce. Pro velký úspěch jsme odpoledne hru ještě opakovali a zařadili ji tak mezi jednu z nejoblíbenějších kvíčalovských her vůbec.

STŘEDA 31.7.

- budíček v 5.00

- v 5.20 odchod těch nejrychlejších jedinců na vlak

- teamový přespolní běh do Trnávky

- v 6.03 předpokládaný odjezd vlaku a zároveň doběhnutí těch nejrychlejších

- v 6.20 skutečný příjezd vlaku do stanice a současně v klidném tempu doráží Keliška, Kapča, Vladánek a ešče kdosi.

Každá družina měla Aladinem určen svůj výchozí bod a postupové cíle. Konečný cíl měli všichni stejný - jiným vlakem než v 15.29 se totiž z Blanska nedostaneme.

A tak v Boskovicích vystupují Žlutí, v Rájci Jestřebí Modří, v Blansku sice Červení i Zelení, ale Zelení ještě musí putovat až do Adamova.

V 15.29 se setkává již tradiční formace BLUE LINE, GREEN TEAM a RED STARS v Blansku na vlakáči, Žlutým bohužel ohnivý oř o pár minut ujel.

- kolem sedmé příchod na Kvíčalku

- před devátou se tu objevují i Vít'a s Hankou, aby oznámili, že zbytek se nalézá na trati Chornice - Trnávka.

- i chudáci žlutí se nakonec něco po deváté dostali na místo určení a to Aladinovým Modrým šípem

Během naší nepřítomnosti se dostavila poslední sestra z Litomyšle BíBí a přiřadila se k Žlutým.

A denní rádce Aladin byl vyrušen ze sauny náměstkem ministra školství panem Bělohávkem.

Večer: debata s Kamenem pravdy pod Hříbkem

ČTVRTEK 1.8.

dopoledne: výroba nádobek z březové kůry

odpoledne: hra Devadesátrojka

večer: navazujeme na činnost z předchozího večera

Hra Devadesátrojka byla jednou z těch nej-náročnějších, jaké kdy místní roveři a rangers hráli. Bohužel ani já, ani Efka jsme ji nehráli, takže vám nemůžeme vylíčit své dojmy. David sice říkal, že této hře by se měla věnovat maximální pozornost a vylíčit úplně všechno, leč díky nepřítomnosti Múza se k tomu sám neodhodlal.

Tak /kolem asi pětičlenných družin bylo zdolat vzdálenost nakonec ne 93 km, ale jenom asi 67,5. Každý člen družiny musel po trase tábor - Kláda - Sluneční- Kamenná - Parkoviště - Kočár - tábor běžet nejméně třikrát: jednou pozpátku, jednou klasicky a jednou na kole. A protože ke zdolání uvedeného počtu kilometrů bylo třeba uběhnout ještě patnáct kol museli se pak libovolným způsobem prostřídat. Na trase mohli být vždy jen čtyři závodníci a ti ihned po doběhnutí museli uřezat z klády dřevěné kolečko. Vyhráli samozřejmě ti nejrychlejší, kterým to celé netrvalo moc dlouho a o vítězi nakonec rozhodovaly vteřiny.

Všem závodníkům se hra nesmírně líbila a Keliška doufá, že to nebylo naposled, co ji hráli.

PÁTEK 2.8.

- akce "Východ Slunce"

- budíček

dopoledne - sběr lesních plodin na Vojtovy výborné knedlíky (to bylo taky zvláštní - když Jiřka výborně vařila celý tábor, dostalo se jí tak nanejvýš odměny v podobě pochvalného mručení, ale jakmile jednou do kuchyně pustila Aladina, aby vytvořil vločkovou kaši nebo Vojtu kvůli knedlíkům, pěli jsme jim chválu ještě dva dny. No takže jí děkujem aspoň tímto způsobem.)

- Zpátky na stromy

odpoledne - úklidové a jiné práce, příprava táboráku, příchod německých přátel (více viz Hudební koutek)

- Přátelské fotbalové utkání s Pacovem

- další fotbal, tentokrát ale úplně odlišného charakteru

večer - večerní hygiena dívčí části tábora v Bahňáku

- nástup

- táborák

Týdenní Vojtovskoaladinovské programy se na nás podepsaly víc, než jsme si byli schopni uvědomit a tak při přesunu v korunách kvícalovských stromů bylo možno shlédnout spoustu superrychlých slézacích pokusů, jimž se lidově říká pády. Všechny

byly nadějně krkolomné, leč bohužel všichni vyvázli živí, maximálně s následky, jež nemají nic společného s jakoukoli fyzickou újmou. Snad někdy příště.

Večer, sotva kluci dohráli proti - jak se Dejťrefně vyjádřil - pacovské přípravce mateřské školy (věkový průměr pacovského týmu byl maximálně 13 let), byly dívky tak nadšeny výsledkem 12:1 ve prospěch domácího mužstva, že se chtěly s "Mistry" utkat samy.

Vojta sice napřed cosi mumlal o tom, že holky proti klukům hrát nemůžou, protože již ve třetí minutě utkání je stav pro dívky obvykle příliš ponižující a klukům se naopak vyhrává příliš snadno a začal nás tedy dělit podle svého vkusu, sotva se však konečně vzdalil, vyhodily jsme půlku kluků na střídačku a začali hrát.

Když osmero dívek dvakrát za sebou překonalo chlapeckého gólmána, jejich nadšení neznalo mezí. Proto v okamžiku, kdy se totéž a ještě víc zdařilo klukům, vyskákali ze střídačky a po každém dalším vsítěném gólu se radovali nejméně pět minut. Ani jejich radost neměla hranic a tak to chvílemi vypadalo, že Kvíčalka je pobočkou nějakého Bohnicím podobného ústavu. A když se ještě přidalo sice nepříliš početné, nicméně o to

lépe povzbuzující publikum s Rybízem v čele...

Myslím, že se tento fotbal znatelně podepsal na dalším vývoji mladých,

až doposud inteligentních, rozumných perspektivních rádců a (jak se později ukázalo na večerním nástupu) nejen jich.

Co na tom všem bylo nejpodivnější je fakt, že jako odchovanci Bohnic vypadali i ti, kdož fotbal vůbec nehráli. Asi to bylo nakažlivé. (Zrovna dneska jsme se ve fyzice učili, že rychleji než rychlost světla se šíří už jenom lidská blbost...)

Ačkoli byli roveři skoro v početní převaze (hráli nejprve v pěti, později ve čtyřech proti osmi rangers), neunesli tíhu své prohry (jak je tedy vidno, i s Keliškou v bráně se dá vyhrát...) a rozhodli se zjistit, zda jsou dívky tak zdatnými akvabelami jako fotbalisty.

My dívky, jsme to braly samozřejmě s nadhledem a nebohé chlapce plně chápaly, přestože na počátku utkání nám koupel slíbili, jen když vyhrají. A nám bylo více než jasné, že mnohem raději než v nepříliš čistém Bahňáku koupali v šampaňském, ale protože byl alkohol jednou ze zakázaných forem dopingů, neměli moc na vybranou.

Nicméně pak bylo ještě nutné stihnout nástup v krojích (tady jsme měly proti klukům jistou výhodu - představte si ten pocit, kdy se vám kroj lepí na upoceně tělo, zatímco jiní stihli přepychovou večerní hygienu v místním téměř horském jezírku...), který se průběhem velice značně lišil od těch klasických. Nebudu se o tom moc rozepisovat, takovou kapacitu stejně blázince v celé republice nemají.

U táboráku moc veselo nebylo, nikomu se nechtělo domů...

SOBOTA 3.8.

- budíček v 8.30

- úklid tábora, příchod Litomyšle

- srdceryvné loučení spojené s detailním záběrem tváře a posledními slovy každého účastníka tábora (Toto ovšem na videu z Ostnu 96 nenajdete, jelikož Vojta točil sice pěkně, nicméně s vypnutou kamerou)

- asi v jedenáct hodin hromadný odchod

Snad jste v tomto krátkém výčtu naší činnosti našli to, co jste hledali. Jestli ne, zkuste se obrátit na některého Osteňáka, ale připravte se, že chcete-li slyšet skutečně všechno, budete si na to muset vzít dovolenou.

nou. Anebo to nechat na prázdniny. Nebojte se, naše zážitky určitě časem nevyblednou, jenom neprodlévejte příliš dlouho, nebo se může stát, že k vyprávění přibudou i příhody z Ostnů dalších... Teda pevně doufáme...

Jestli už jste se rozhodli někoho si za tímto účelem odchytil, ale nevíte, kdo na táboře byl, dáme vám malý typ: účastníka roverského tábora Osten 96 poznáte podle malého bronzového trojúhelníčku v cípu skautského šátku...

Efka, Dejj, Darzina

O zařaté sekeře

Co víme o historii obřadního zasekávání sekery do polena? Když zakladatel skautingu Robert Baden-Powell jmenoval populárního kapitána Franka Gidneyho vedoucím Gilwell Parku a v roce 1919 připravoval první Wood Badge kurs, přemýšleli společně, jak odlišit letní tábor pro děti od vzdělávacích kursů pro dospělé.

Jedním ze symbolů se stala právě na počátku kursu zaseknutá a poslední den vytažená sekera - symbol započaté, nikdy nekončící práce skautského vůdce. Symbol představující odseknutí všeho přebytečného, všech nedostatků, dělicích frekventantů od dokonalých mužů, věnujících se vedení mládeže. Z ležícího kmene tato sekera obrazně odsekávala štěpinku za štěpinkou, až se z neopracovaného materiálu stal trám. A tak jako trámy tvoří základ stavby, tak také absolventi kursu tvořili páteř našeho hnutí. (potud úryvek ze článku Ondřeje Vankeho - O zařaté sekeře ze SKAUTINGU 2-3/94)

Asi si teď říkáte, co to sem zas ten lesoskolák tahá za novoty, ale vyslechněte mne. Nemám nic proti zasekávání sekery na skautském táboře. Ale ruku na srdce, nebylo by opravdu lepší, aby byla tato pocta umožněna pouze vůdci tábora a to při prvním a posledním nástupu. Sami jsme si to vyzkoušeli na letošním OSTENU, vyhnuli jsme se tak trapným situacím před ranním nástupem, kdy denní rádce předhazuje sekery, mimochodem leckdy nevalného vzezření, tomu koho prvního potká. Těž odpadlo ranní pochechtávání se oněm nešťastníkům, kteří tohoto černého Petra dostali. Onen notně unavený pařez již byl zproštěn funkce a byl vyměněn za kus kmene. Se sekerou, kterou mohou dát k dispozici, to vůbec nevypadá špatně. /viz. fotka z OSTENU/.

Aladin

Víkend u Aladina

Další roverská akce 31.8. - 1.9.1996

V devět u Večerky se nás sešlo asi šestnáct, abychom se vypravili vypomoci Aladinovi při úklidu kolem jeho rodinného sídla.

Celou akce zajišťoval Tarzan, který vytiskl pozvánky, zasloužil se o jejich distribuci, kontroloval vstupenky, tiskal na nás razítko, zorganizoval práci, dopoledne její hladký průběh jistil s Jakoubkovým samopalem v ruce a s osobní gorilou Yvonneem za zády, odpoledne pak chudák, unaven svými jistě náročnými povinnostmi, usnul v obýváku.

Během dopoledne jsme tedy stihli přeskládat tašky z bodu A do bodu B, ostříhat jasmín a vypít Aladinům vodovod, po obědě jsme dokončovali práce z dopoledne jako: rušení betonových a železných sloupků z plotu, řezání, sekání, odvoz a skládání dřeva, kutání hlíny z obrovského drnu, nakládání tohoto "zboží" do koleček, odvoz přede dveře kuchyně, kde se poté kupila tak dlouho, až z ní byla velká hromada, sloužící coby základ k terase a další jiné drobné činnosti.

K obědu nám Jiřka udělala vynikající bramborový salát a Robi maso - hit letošního Ostnu, po němž se jen zaprášilo a teprve poté jsme se milostivě uráčili pozřít babiččinu sekanou, která byla původně hlavním chodem. Menu doplňovala nudlová polévka a okurkový salát. Pořád jsem s Efkou dumala nad tím, že jsme se museli nevyplatit, nicméně Jiřka s Aladinem tvrdili opak, takže jsme jim nakonec uvěřili.

K večeru moc práce už nebylo a tak jsme přešli k hlavnímu lákadlu - sledování videa ze Stromů 94 a Ostnu 96. Předtím jsme ale tupě zírali, jak naši nejlepší hokejisté v klidu přijali potupnou porážku 7:1 od německého výběru a nepostoupili tak ze skupiny k čtvrtfinálovým bojům kanadského Světového poháru. Značně mne ranilo, že dva měsíce staří Mistři světa neporazí jasně slabší Německo, a tak jsem měla velkou radost, když na nás Aladin vybalil dijáky z Rumunska a při jejich promítání jsem se stihla jakž takž uklidnit.

To už toho ale bylo moc na všechny, a kolem půlnoci jsme se odebrali do vaků.

Ráno raníčko jsme vstali, schlamstli Jiřčinu snídani (předchozího večera v nás podobnou rychlostí zmizeli nejprve chlebíčky a jiné ingredience potřebné k výrobě švédského

stolu, později i vločková kaše) a k velké úlevě hostitelů se začali trousit domů. Pravda páni dost pomalu, protože poslední nepracující zmizeli v jedenáct, Alešek s Dejfem, kteří ještě v Aladinově společnosti vyvíjeli jakési pracovní aktivity na zahradě, dokonce ještě o něco málo později.

Ať si Jiřka s Aladinem říkají, co chtějí, stejně mám pocit, že největší radost z nás měl Honzík s Jakoubkem, kteří se celý den vozili na zádech i v kolečkách a kteří našli své kamarády pro boj se samopaly i pro sledování Večerníčku (ač je to s podivem, nejvíc se rádcové radovali z příhod Edudanta a Francimóra).

Nicméně při další akci se těší na shledanou: Zuzla, Matla, Keliška, Efka, Rybíz, Prcek, Johann, Čošek, Milhaus, Xanda, Yvon, Tarzan, David, Ajš, Vladan, Víťa, Martin, snad i Jiřka, Aladin, Jakoubek, Honzík, Vojta a samozřejmě i já,

Lenička

Poděkování

Chtěli bychom tímto poděkovat všem těm, kteří nám o víkendu 31.8. - 1.9. pomáhali s úpravou okolí domu. Díky moc!

Aladin a Jiřka

Jubilea

Naše omluva a dodatečné blahopřání patří všem zářijákům a částí říjňáků, na které se díky opoždění Třeskana zapomnělo.

02.09.	Weissarová Iva	7 let	6.oddíl
04.09.	Svobodová Julie	11 let	5.oddíl
08.09.	Sedláček Vojtěch	11 let	1.oddíl
11.09.	Holas Ondřej	11 let	3.oddíl
14.09.	Grepl Lubomír	39 let	0.oddíl
20.09.	Kolář Miroslav	36 let	0.oddíl
22.09.	Horáčková Tereza	8 let	6.oddíl
22.09.	Odehnal Václav	15 let	3.oddíl
25.09.	Štěpánková Dagmar	36 let	0.oddíl
26.09.	Přichystalová Barbora	13 let	6.oddíl
03.10.	Bečvářová Vendula	8 let	6.oddíl
04.10.	Kobelka Jiří	11 let	1.oddíl
07.10.	Tichý Petr	10 let	1.oddíl
11.10.	Bílková Denisa	9 let	5.oddíl
11.10.	Ciboch Jiří	19 let	2.oddíl
19.10.	Vacková Barbora	34 let	0.oddíl
28.10.	Švanda Petr	17 let	1.oddíl
31.10.	Häuslerová Petra	12 let	4.oddíl

Sešli se dědkové

L.P. 1996 13.VI. sešli se 4 dědkové ...ba co dím, jeden dědek a tři pradědkové - Fižďa - Fousáč - Koran - Očko. Jména prozrazují, že jde o skauty z knihy "Fousáč na Lužnici". Ale oni skutečně žijí! Jsou to páni: návštěvní mistr 67 let, profesor 77 let, řídicí učitel 81 let a generální ředitel 74 let. Všichni členové 3. oddílu Kolín, dnes obnoveného. Proč putovali z Čech až do Moravské Třebové? Shlédnout, jak žije starý bráška Fousáč - dnes zvaný Jožka, ochutnat jeho "guju" - guláš s knedlíkem (vyjimečně zalitý moravským vínkem) a popovídat si, jak kdo žije a u mnohých už i nežije...

Setkání nebylo bez překvapení. Když shlédli zahrádku s krbem, stanem na podsadě a totemem, zmizeli u auta br. Očka a objevili se všichni v krojích. Nastoupili před totemem, Koran zavelel "zdravte", pravice vyletěly a zpívala se oddílová hymna "Ať dárcé života jasný, náš tábor ze sna probudí..." a na konci opět povel Korana "pozdrav zruš!". Tak se to dělávalo u vlajky. A v tom se nečekaně objevila Eliška z Myšek. Její zásluhou bylo setkání zvěčněno.

Najednou Očko znovu odběhl a u totemu se ukázalo druhé překvapení - hádek z gummy kočárkového kolečka! Ano, ten hádek, který tak vystrašil Fižďu a Očka v roce 1938 na Lužnici. Očko jej celý čas ukrýval, jako Jožka oddílovou vlajku.

Tomu už se říká tradice. Ale vždyť to známe v zákoně - "skaut je věrný a oddaný..."

No dojati a na měkko jsme byli všichni a došlo k loučení se slibem, že na podzim se svolá celá stará trojka do Kolína do podobné rezervace, jako je naše na Kvíčalce. A bylo by to skoro po šedesáti letech!

Sestřičky a bratřiči - nestojí to za zamyšlení?

Váš pradědek.

Hudební koutek

Nazdar, nazdar všichni, co čtete tuto rubriku TŘESKANA. Vyčistěte si oči a otevřete mozeček na přijímání vln z hudebního okénka. To, co si teď přečtete, neberte moc vážně, protože jsme byly moc unavené. A prosím, nemyslete si, že jsme kulturní barbaři, může se to stát každému. Začalo to takto - byl zrovna nástup na našem R&R táboře OSTENU, když vtom se zjevil starší pán velice zvláště oděn s kamerou na rameni. Míra Vojtek, ten den denní rádce, šel zjistit, co se děje. Ale velice rychle se otočil k nám, v obličejí výraz hrůzy a z úst mu vycházela slova "pojd'te někdo sem, německy neumím, tam jich je hodně, jdou nahoru" apod. Přišli nás navštívit němečtí přátelé. Eliška a Madla se ujaly role tlumočnic, a tak návštěva probíhala dobře. Teď si myslíte, že tohle do hudebního okénka nepatří, že? Souhlasím s Vámi, ale čtěte dál.

Pozvali nás na jejich koncert, který se konal 3. srpna v 17:00 v Muzeu. To byl den, kdy jsme se vraceli domů. Domluvili jsme se, že půjdeme všichni (skoro). Sraz byl v 16:45 před Večerkou. Přišla jsem včas, ale jaké bylo mé překvapení, když jsem tam stála osamocená. No a co, půjdu do muzea, třeba budou

tam. Nebyli. Zůstala jsem stát uprostřed hlučící dvorany. Všude kolem byli lidé v lidových krojích, mluvili německy a ještě nějak (nerozuměla jsem nikomu)! Já, která se učím anglicky a francouzsky. Podotýkám učím, ne umím se domluvit, jsem stála mezi asi 70 lidmi mluvícími německy. Co dělat? Přicházela ke mně mladší paní s houslemi. Začala jsem na ni mluvit česky, jak se dalo očekávat - nic. Tak anglicky, rozuměla. Zeptala jsem se, jestli neviděla skauty a mohutně jí ukazovala kroj. Po nějaké chvíli mi porozuměla a já jí taky. Neviděla nikoho.

Chtěla jsem odejít, když vtom přicházely holky. Zuzka, Eliška, Madla a Kapča (ostatní účastníci OSTENU asi spali). Usadily jsme se a zaposlouchaly se do krásných, opravdu moc krásných písní, ale dlouhých. Byla udělována nějaká cena nějaké rodině za působení v oblasti hudby. Je mi líto, že Vám o tom nemohu poskytnout podrobnější informace, ale německy opravdu neumím. Byly tam dva soubory, které se pořád střídaly. Jeden z Německa (ten z Kvíčalky) a druhý z Polska. Opravdu krásně zpívali - lidové písně a vážnou hudbu. Bylo to krásné, ale nám se klížila víčka a padaly hlavy. Ještě že jsme seděly v poslední řadě! Poslouchala jsem jenom začátek písničky a probral mě potlesk. Opravdu se za to stydím a doufám, že mě za to nepřestanete mít rádi.

Odešly jsme před koncem, zrovna když se soubory měnily. Na odchodu nás odchytili nějaký pán (poznali jsme v nich ty z Kvíčalky) a asi nám děkovali, že jsme přišly a poslouchaly. Taky se nás ptali, jestli jsme dobře došli a jestli jsme po cestě z tábora nezmokli. Eliška jim něco odpověděla, rozloučila se a už jsme byly venku.

Tak to byl můj postřeh z koncertu, na který jsme byli pozváni.

Efka

P.S. Učte se cizí jazyky! Fakt se to hodí.

Katka † 8. 7. 1996

Seděl jsem u posledního táboráku, hleděl do plamenů a poslouchal tichou melodii písně. A v té vzácné chvílce uvolnění od všemožných starostí mi teprve bezesbytku došla ta smutná zpráva z předchozího dne - Katka Janíčková už není mezi námi, už není mezi živými... A bylo mi smutno, strašně smutno. Rozum se tomu stále zdráhal uvěřit a pořád jako by křičel: "Ne, to není pravda, to přece nemůže být pravda!". Jenže ta zpráva nelhala a bylo nutné se s ní smířit. Smrt je krutá a čas od času si vybere svou daň v okruhu známých a blízkých lidí. Když si však vezme mladého, zdravého člověka, bolí to dvojnásob...

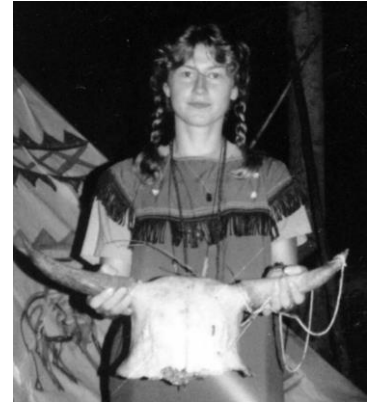

Jak jsem o tom tak přemýšlel, tak se mi vybavovaly vzpomínky na Katku. Vlastně mohu říci, že jsem ji znal odmala, kdy ji jako malou Včelku vedla Lenka. Zúčastnil jsem se spousty jejích akcí, a tak jsem Včelky znal poměrně dobře. Kačku si už z těch časů pamatuji jako obrovskou dobrotačku se srdcem dokořán (proto byla vždy vděčným objektem různých žertíků a recesí), člověčka

s neutuchajícím zápallem pro věc a neustálým hladem po poznání a jakékoli aktivitě. Vybavuje se mi její odzbrojující úsměv, její čisté, někdy až v dobrém slova smyslu naivní myšlení, pro které ji snad každý, kdo ji znal, musel mít rád. A také, abych nezapomněl, její mrštný jazýček - lidé dobří, co ta toho dokázala napovídat! Druhého člověka, který by mě za dvě hodiny společné cesty autobusem z Brna nepustil vůbec ke slovu, asi neznám. Marná sláva, jen tak pro nic za nic si asi v družině nevysloužila přezdívku Brepta...

Léta plynula a z vedené se postupně stala vedoucí. Nejprve s Lenkou a poté sama vedla skautskou družinu Veveřek. A ty by jistě mohly vyprávět, co všechno s Katkou podnikly a co při tom zažily. A bylo by to jistě dlouhé povídání. Katka v té době už studovala v Brně a studentský život jí umožnil naplno rozvinout svoje zájmy. A tak se angažovala v ochraně přírody, ekologických aktivitách, ve všech možných sportech od potápění až po lezení po skalách. Hodně také cestovala. Její přirozena lidskost a volba pedagogického povolání ji přivedly k práci s postiženými dětmi, kterým věnovala spoustu volného času. Prostě její záběr byl obrovský a vždy mě přiváděl v úžas (bože, jak to ta holka všechno stíhá...). Když jsem se jí na to jednou ptal, tak se jen usmála a řekla jen něco v tom smyslu, že chce žít naplno, dokud to jde, než se usadí. A já jsem si o tom usazování pomyslel své, protože dle mého mínění měla "baterii" nabitou na hodně dlouho, když ne rovnou napořád. Poslední čas už jsme se vidali méně, občas se stavila pro skautské knížky, přišla na Kvíčalku nebo na nějakou akci (pořád ji to zajímalo a udržovala si kontakt). To už žila a pracovala Brně ve stanici mladých přírodovědců a do Třebové jezdila k rodičům.

A pak si najednou zničeho nic přijde zpráva, že Kateřina tragicky zahynula spolu se svým přítelem na horské túře v Alpách (kde spolu byli na ekologické akci), když je zaskočila nebyvalá nepřízeň počasí... Ostatně ten smutný příběh zřejmě všichni znáte, i když nikdo z nás se už asi nedoví, co přesně se vlastně tam vysoko v horách událo, když Katčiným osudem krutě zamíchala nepříznivá shoda okolností. Můžeme se jen dohadovat a ze střípků skládat její poslední příběh. Můžeme se v duchu ptát, na co asi myslela, když jí chlad odebíral poslední zbytky oné zdánlivě nevyčerpatelné životní energie. Vzpomínala na rodiče, rodný kraj, lidi sobě blízké?

Je možné, že na hranici života a smrti už neměla sílu vzpomínat na nic. Ale my tu sílu máme a vzpomínat bychom měli. Protože v Katce odešel jeden z nás, ryzí člověk, kamarád. Jistě měla také jako každý jiný i své chyby, ale to dobré vždy výrazně převažovalo. Proto bychom na Katku neměli jen tak zapomenout, ale udržovat vzpomínku na ni živou. A tou vzpomínkou nemyslím jen zapálení svíčky při výročí neštěstí. Mám na mysli nějakou akci, která by se pravidelně opakovala, prostě byla stále "živá" jako bývala Katka. Snad něco z oblasti přírody či ekologie? Popřemýšlejte všichni, komu na tom záleží. Ale ne proto, že musíte, ale proto, že chcete! Katku nám už nikdo nevrátí, ale stopa, kterou na tomto světě po sobě zanechala, může vydržet dlouho. Záleží jen na nás...

Za všechny podobně smýšlející Jessie

P.S.

Z Katkou jsme se oficiálně rozloučili na smutečním obřadu 19. července 1996 v Brně. Za sebe i za Vás přechny jí dali poslední sbohem a uctili její památku kyticí žlutých lilií: Karel, Lenka, Jessie, Darzinka, Hanka, Zuzka, Madla, Edita, Jiřka a Eva Kubínová. A z celé řady dalších, kteří přijeli nezávisle na nás, např. Barbora a Jarda Vackovi, Petra Holásková, Jiřka Plevková, Jiřka Kosina, Radim Šnajdr...

Na slovíčko...

5. září uplynulo 120 let od narození Antonína Benjamina SVOJSÍKA. Myslím, že je vhodné při této příležitosti si připomenout alespoň část historie, pod kterou se podepsal zakladatel našeho hnutí A.B. Svojsík.

ČESKOSLOVENSKÝ SKAUTING (JUNÁCTVÍ)

1. SITUACE PŘED SKAUTINGEM

V době před první světovou válkou byly téměř jedinými institucemi mimoškolní výchovy u nás tělovýchovné organizace. První a nejvýznamnější z nich byl Sokol vzniklý r. 1862 z podnětu dr. Miroslava Tyrše.

Tyrš sokolství minil jako tělesné i mravní zušlechťování národa, pěstování síly, statečnosti a brannosti, zdraví tělesného, duševního i mravního. Vzorem mu byla helenská harmonie tělesné krásy i ducha. V programu byly i vycházky i výlety do přírody.

Ze Sokola byly odvozeny početně slabší tělovýchovné svazy. Orel (katolický) a DTJ (dělnická tělocvičná jednota socialistická). Vedle tělesné výchovy pěstovaly tyto spolky též zpěv, divadlo, konaly besedy a přednášky.

Na přelomu století vznikly u nás sportovní kroužky mládeže, hlavně na středních školách. Pracující mládeži poskytovaly možnost ušlechtilého využití ve volném čase učňovské besídky. Klub českých turistů podporoval turistiku mládeže zřizováním prázdninových nocleháren.

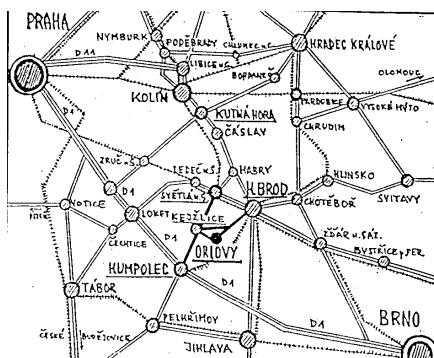
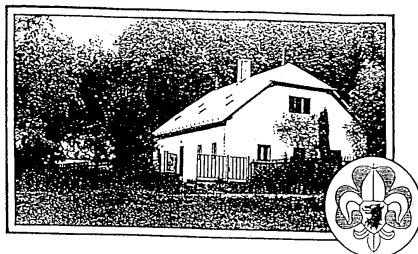
2. UVEDENÍ SKAUTINGU DO ČECH A. B. SVOJSÍKEM

Středoškolský profesor tělocviku v Praze Antonín Benjamin Svojsík (1876 - 1938) byl mužem nevšedních zkušeností životních a velké energie. V dětství poznal hmotnou nouzi a naučil se samostatnosti a houževnatosti přivyděláváním si o prázdninách.

Triadvacetiletý byl náčelníkem sokolské župy. Jako člen pěveckého kvarteta učitelů poznal značnou část Evropy a Blízkého východu i Ameriku a podnikl i cestu kolem světa. Pracoval v četných kulturních institucích.

Svojsík se léta zabýval potřebou reformy výchovy české mládeže a zejména všestranné přirozené výchovy ve volné přírodě. Upozorněn na vystoupení Baden-Powella navštívil v létě r. 1911 Anglii a poznal skauting tam a v dalších zemích. Zkoušel pak prvky skautské výchovy s několika hochy a začal organizovat český skauting po poradě s pedagogickými odborníky inspektory Bílým a Klenkou, profesory Drtinou, Čadou, Masarykem i politickými a kulturními představiteli národa, Kramářem, Klofáčem, Jiráskem a dalšími. Psal a přednášel o skautské výchově a se svými žáky začal provádět skautský výcvik na vycházkách a výletech od okolí Prahy.

O prázdninách r. 1912 uspořádal Svojsík první tábor, ve vorlovských lesích pod hradem Lipnicí na Humpolecku (do tábora dorazili hoši z Prahy s těžkou károu a výstrojí pěšky, za čtyři dny). V táboře konali první čeští skauti úplnou skautskou praxi za nejnepříznivějších podmínek, ale zcela úspěšně, takže byly poraženy námitky proti skautingu a probuzen zájem v institucích i ve veřejnosti.

Téhož roku vydal Svojsík rozsáhlé Základy junáctví - Návod pro výchovu české mládeže na základě systému sira Badena-Powella Scouting. Z Baden-Powella převzal sice většinu praxe, avšak zdůraznil zejména vztah k přírodě (proto připomíná i význam Setonův) a intenzivnější tělesnou výchovu. Pro

český skauting náleží i domácí vzor v tradici českých hraničářů - Chodů, Psohlavců, lidí silných a statečných, sžitých s přírodou a svobodomyslných.

Názvy "junák", "junáctví" byly převzaty z Holečkova podání života slovanských hrdinů, černoohorských junáků, tělesně i mravně zdatných mladých mužů. Svojsík se snažil vyhnout dvěma rysům anglického skautingu: jeho náboženské stránce a věrnosti panovníkovi, které se v nesvobodném prostředí rakouském pro vztah k Habsburkům jeví jako nevhodné. Zdůraznil však ve skautingu podezřívavě a nevrhově a navrhovaly jeho napojení na říšskou skautskou organizaci vznikající ve Vídni za lákavé výhody. Tomu se A.B. Svojsík ubránil.

Po organizační stránce zamýšlel Svojsík nejprve uvést skauting do volné národní instituce Sokola a výchovu hochů tam skautingem vhodně doplnit. To ovšem narazilo u četných sokolských funkcionářů na různé obavy. Proto Svojsík založil při Svazu spolků tělesné výchovy mládeže skautský odbor. Při náboru se v Praze přihlásilo 300 hochů i dospělých zájemců. Mezi nimi byla řada budoucích junáckých činovníků a vůdců: Sláva Bursík, Herlesové, Vratislav Židlický, Sláva Řehák, bratři Filipové, Josef Charvát, Jan a Jaroslav Novákové, Josef Kazil, František Marek, řed. Jan Pulkrábek, ing. Jelen, Kouba, prof. Drahoš, Ing. Beneš, Vlad. Wildman, JUC Vejborný, Plass, ing. Šorejs a další. Mimo Prahu vznikaly první oddíly v Třeběchovicích pod Orebem, Jičíně, Domažlicích, Berouně, Nymburce a Rokycanech. Skauti se představili veřejnosti r. 1913 na ukázkovém táboře na Císařském ostrově v Troji a při pořádkové službě v Šárce při představení Národního divadla.

Růst skautských oddílů si vyžádal ustavení vlastního spolkového centra a tak byl r. 1914 založen samostatný spolek Junák - český skaut v Praze. Jeho starostou byl zvolen pražský městský fyzik dr. Čeněk Klika, Svojsík pak vrchním vůdcem. Vznikaly další oddíly (Svojsík sám vedl osmnáctý oddíl v Praze). Na Moravě první oddíl vznikl r. 1915 v Uherském Brodě (Miloš Stojan). Mezi prvními skauty moravskými byli také Jiří Wolker a Rudolf Plajner.

Od Svojsíkova ústředí se někteří vůdcové oddělili a šli ve skautingu vlastními cestami. V Berouně založily r. 1912 Miloš Seifert a Miloš Maixner spolek Děti Živěny a v Praze Jan Hořejší ustavil r. 1913 Psohlavce (odbor ženského sdružení pro mládež Záchrana). Obě složky zdůrazňovaly Setona a domácí, slovanské vzory. Někde se podařilo přece jen skauting pěstovat v Sokole. Český

Jachtklub ustavil r. 1914 oddíl vodních skautů. Boh. Halaburda uváděl skauting do učňovských besídek.

Dívčí skauting u nás má počátky v prvních pokusech spisovatelky Popelky Biliánové (r. 1912). Avšak teprve r. 1915 se ustavil dívčí odbor Junáka péčí prof. Anny Berkovcové a spisovatelky Bronislavy Herbertové. Téhož roku skautky Vlasty Kosevé a Emilie Milčicové poprvé tábořily u Žihoviště. Nadšenou práci a slibný rozvoj mladého hnutí narušila pochopitelně světová válka. Skauti se dostali do nesnadného postavení. Byli úřady vyzváni k plnění válečných úkolů v zázemí (např. v Anglii a jinde). Svojsík choulostivou situaci vyřešil slibem pomoci na úseku charity, péče o raněné a invalidy ve spolupráci s Červeným křížem a Českým srdcem. Uchránil tak skauty cvičení junooobranu pod německým velením a hnutí zbytečně perzekuce. Ve skutečnosti v oddílech zavládl protirakouský duch a skauti se připravovali na budoucí úkoly ve svobodných poměrech. Svojsík přes všechny výtky odmítal spolek rozpustit. Přesto válka postihla skauting značně. Stupňované zásobovací a hmotné potíže znesnadňovaly táboření a nejtragičtější byly stále častější zprávy o padlých skautech.

Vzdor válečným potížím začal r. 1915 vycházet časopis Junák. Za války se v Praze formovala také organizace německých Pfadfinderů (prof. D. Gellner), jež se však stala kořistí junooobran. Junák měl styky se skauty vídeňskými, přísně v duchu národostního míru. Svojsík poskytl rady při ustavování jejich zakladateli hejtmanu E. Teuberovi (čestně zahynul v nacistickém koncentračním táboře).

Některé oddíly za války zanikly jiné opět vznikaly, takže r. 1918 měl Junák v Praze 300 členů ve 14 oddílech chlapeckých a 2 dívčích, Českých Budějovicích, Mladé Boleslavi, Hradci Králové, Jičíně, Nymburce a Čáslavi. V oddílech se s tušeným koncem války vedli buřičské řeči a při slavnostech jubilea Národního divadla skauti provolávali slávu budoucímu československému státu. 28.10.1918 našel skauty připravené.

V Praze se skauti dostavili do služeb pro Národní výbor na Svojsíkův první pokyn. Důležitou akcí pro zřízení skautské pošty - její známky byly prvními poštovními známkami Československé republiky. Podobně i v jiných místech konali skauti pohotově potřebné služby a získali obecné uznání. Vedle Sokolů se čeští skauti odsvědčili ve službě nového svobodného státu.

Akce družinky ZVVESMÍR - JESENÍKY

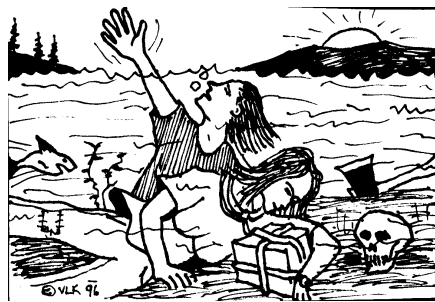
Asi málokdo z vás ví, že o prázdninách vznikla imaginární (to aby po nás Demi nechtěl ještě nějakou tu registraci) poostenová družinka ZVVESMír (Z=Zuzla, V=Vít'a, V=Vladan, E=Eliška Kelišová, S=Sedrik Martin, M=Madla). Jednoho krásného letního dne jsme se tedy rozhodli, že se s naší družinkou vydáme kamsi na puťák. Hned v počátcích jsme však narazili na závažný problém. Kam?!

Padlo několik návrhů - Český ráj, Pieniny, Žďárské vrchy a Jeseníky. Přestože Martin dlouho předlouho lpěl na svém Českém ráji, nakonec jsme odsouhlasili Jeseníky. Jsou poměrně blízko a Eliška to tam zná (to jsme ještě netušili, co nám Eliška až k Paprsku tajila).

Nastaly rozsáhlé přípravy, aby se v pátek 8.srpna mohlo vyjet. Už ve Třebové jsme narazili na velmi příjemného řidiče, který nás okamžitě sjel za bágly, který se do úložního prostoru skoro nevešly. Byl z nás na prášky, protože jsme jeli jen jednu zastávku. Pak nám ještě vynadal, když jsme si batohy vyndávali, no hrůza. V Mohelnici jsme si tedy sedli ke kostelíku a čekali, až kolem nás projede náš řidič. Samozřejmě jsme mu zamávali a očekávali jeho reakci. Nevím, jestli jsme mu udělali takovou radost, že jsme vystoupili, ale On taky zamával! Tomu se říká zmatení řidiče.

V Mohelnici si byli Vít'a s Vladanem koupit chleba a rohlíky, co se jim nevešly do batohů. Né, že by pečivo bylo tak velký, ale bágly byly malé. Vít'a sice oba kulatý chleby do batohu nacpal, ale Vladanův rohlík skončil v karimatce. Zanedlouho jsme se nalodili na auobus do Šumperka. Cesta tímto dopravním prostředkem proběhla kupodivu v pohodě, dokonce ani z Šumperka na Skříteck se nic zvláštního nepříhodovalo. Až na dva potrhly profesory, co seděli za náma a bavili se na téma: "Ty? Ty ne. Kdepak, ty ne!"

Vystoupili jsme tedy na Skřítku, v nadmořské výšce asi 800 m n. m., a chtěli jsme si dát svačinu=piknik. Šli jsme ale dál, protože se nám žádný místo pro papání nezdálo moc dobrý.

Nakonec nás ale přinutilo Vladanovo nouzové volání: "Piknik! Piknik!", abychom uklád vybírali svačiny a dali se do toho. Spapali jsme si Kolářovic rybí filé a bylo moc dobrý. Po občerstvení jsme se vypravili dále, ale jelikož jsme chtěli být zvěčnění, netr-

pělivě jsme očekávali nějaké ty protichodce, kteří by nám po krátkém fotografickém kurzu, vedeném Vít'ou, udělali obrázek.

Jedním protichodcem byl jakýsi ochotný pán. Když ho Vít'a požádal, zda by nás nevyfotil, a chystal se mu dát rychlokurs, pán se najednou zeptal: "Doufám, že je to ten foťák pro blbý."

Vít'a suverénně odpověděl, že jo, jenže zde byla i Zuzka, která onoho pána nechtěla urazit, tudíž přesvědčivě (a hlavně rychle, aby stihla i Vít'ovu odpověď) vyhrkla: "Néé!" To bylo dost dobrý.

Čekalo nás převýšení 500m, tudíž jsme se po cestě moc neveselili. Vyhlíželi jsme na perfišáckých skalách, kolem čtvrté hodiny odpolední jsme dorazili k cíli - Jelení studánce. Bylo tam moc, moc hezky. Nejprve jsme si povídali s jedním pánem z Hodonína, kterému se velmi líbilo, že jsme skauti. Bylo to na nás hned poznat, neboť jsme putovali v krojích. Toš ten Hodoniňák byl dober, poněvadž měl dvě velké čokolády.

Ještě nebylo nijak pozdě, a tak jsme se vydali, bez Vladana a Martina, na Čertovu stěnu. To bylo tak strašně nádherný, úplně skvělý a nejlepší!!! Dvoukilometrová cesta tam byla vážně okouzující. Hodně skopce, všude kolem krásný stromy, pramínek potoka pod kamenem, tráva jako zelené koberec, kterým se vine úzká stezka. Moc toho sice neznám, ale tohle byl pro mě zatím nejhezčí kousek země. Takovej živěj, skoro nedotčeněj, prostě nejnádhernějši. Než jsme se vrátili ke klukům, kteří "hlídali" jídlo, pozorovali jsme západ slunce. Co víc?

Martin s Vladanem se tvářili hodně hladově, a tak Eliška ještě večer uvařila polívku. Pak jsme zalezli do spacáků. Měla jsem nový spacák a bylo mi fakt teplo. To chudák Vladan nemohl přežít, neboť byl přesvědčeněj, že ho ráno budme muset vysekávat. Eliška nám ještě povídala pohádku na dobrou noc. Z ní si pamatuju, že měl každěj nějakou zeleninu, já mrkev. Všichni jsme usnuli. A jak si tak všichni spíme, najednou slyšíme Vladanův hlas: "Spíte?" A tak jsme se všichni probudili... Vladánkovi byla taková zima, že asi nemohl ani spát nebo co. Bylo 2:20. Chvilí jsme pozorovali hvězdy, poté nastalo usínání number two.

Ráno nás Eliška vytáhla brzo ze spacáků, v devět jsme byli už určitě na cestě po hřebenovce. Bylo to pěkné, navíc jsme už měli v dohledu Praděd. Hned jsme byli na Petrových kamenech, které se nám staly osudnými. Ale o tom, až přijde pravá chvíle.

Na Petrákách jsme dali piknik, po kterým jsme se vydali sjezdovkou na Ovčárnu. Byly tam moc dobrý borůvky, a tak nám cestatřvala asi třičtvrté hodiny. Na Ovčárně jsme si nechali batohy a šli se podívat k vodopádům na Bílé Opavě. Tam to bylo taky skvělý. Skoro osmimetrovej vodopád a pod ním my, skauti z Kvíčalky. Vodopád jsme povýšili na Mrholíkův vodopád.

Vrátili jsme se zpátky na Ovčárnu, kde jsme si dali oběd. Asi to vypadá, jako kdybychom jedli v restauraci, ale to vůbec není žádná

Demi

pravda. Vybali jsme chleby před, opakují před Ovčárnou. Znenadání se u nás objevil jakýsi pán a ptal se nás, jak se nám šlo z Petráků. Rychle jsem mu odpověděla, že dobře. Potom jsem si ho prohlédla krapet víc a uviděla na levé straně jeho bundy odznak Horské služby. Jenže už bylo pozdě. Horský služebník nám suše řekl: "Tak příště to bude za sto." Zůstali jsme na něj nechápavě koukat a já jsem si vzpomněla, že se mi po tý sjezdovce zas tak dobře nešlo, protože mi to klouzalo a já asi třikrát spadla...

Po této veselé příhodě jsme se vydali na Praděd. To vám prostě musím napsat, tatranky tam měli za deset korun! Síla. No nic, vyvezli jsme se za poloviční cenu výtahem na věž, kde byl hroznej pejsek, odborným názvem čínský naháč, kterému se pořád rozjízďely nožičky. Jmeno- val se Richard a vypadal jako prasopce.

Z Pradědu, kde jsme vyřídili částečnou korespondenci, jsme se vydali ke Švýčárně. Tam jsme načerpali možná pitnou vodu, neboť pramen se zoval Eliščin. Posílení jsme dorazili na Červenohorské sedlo. Víťa s Vladanem už hodně trvali na postavení jejich stanu, a tak jsme se dali do práce. Náhodou nám to zas tak dlouho netrvalo. Martin nebyl měkřej a spal venku. Sám. A nepřšelo.

Ráno jsme se veselí vypravili dál. Naším dnešním cílem byl Petříkov s Efkou a Edou a nepodlehnutí panice, neboť jsme si byli všichni vědomi, že třetí den je kritický. Celý den proběhl v pohodě. Jenom Víťovi každou noc něco pořád papalo batoh, Víťa se musel dát do šití. Šlo mu to! Po cestě jsme mysleli ještě na jednoho člena našeho střediska - na Prďu. Každý z nás nesl kousek jeho těla, i Prďa tedy poznal Jeseníky. Když jsme se nudili, bavili jsme se heslem: Prďa není člověk, Prďa je būůůh!!!

Tento den jsme šli přes Keprník - větrník, zoviálně řečeno Keprouš, kde byl takovej vítr, že se proti němu plivat rozhodně nedalo. Následoval Šerák, depresivní Obří skály, Ramzová s větrnými elektrárnami a konečně Petříkov. Zde se projevila naše obrovská chuť na něco. Na cokoli.

My jsme kolem té restaurace prostě neměli jít. Naše choutky se začali naplňovat skromě u Algidy, skončili jsme u palačinky, poháru a hranolek. Takto syti jsme došli k Efce a Edě, holky byly v Petříkově na dovolené. V jejich jídelně jsme jim vypravovali naše zážitky. Snažila jsem se jim vše tak podrobně vyličit, až jsem mohutnou gestikulací vyličila Martinův Sprite. Všichni se smáli. Až na mě a na číšníka.

Kousílinek od Petříkova jsme vyhledali místo na spaní, uvařili, co se dalo, a skoro v pohodě usnuli. Vážně jenom skoro, protože někdo, nevím teda kdo, si začal zpívat:

"Na hřbitově houká sova,
stojí žena u hřbitova..."

Takže pozor: Kdo se ke mně přiblíží, tomu sova ublíží!!!

V noci začalo jemně pršet. A já jsem začala plašit, že se musí postavit stan. Jenže než

j jsme našli poslední tyčku, pršet přestalo. Klasika.

Ráno to bylo dobrý. Eliška dokonce, vědoma si nočních architektonických snah, nastavila dvacet minut spánku. Ovšem při cestě na Paprsek jsme opomněli myslet na možnost čtvrtého krizového dne a taky to tak podle toho vypadalo. Se slovy: "Papr-, Paprsek" (čti jako Milky, Milky, Way!) jsme do chaty dorazili. Zde se celková nálada mužstva zlepšila, vyřídili jsme druhou část korespondence a vykoupli snad všechny sedmikorunový tatranky. Zde nám Eliška konečně prozradila své dlouho utajované tajemství - za Paprskem ještě nikdy nebyla! Toš to teda bylo OK. Jenže my jsme skauti z Kvíčalky a poradíme si v každé situaci, i když nikdo z nás tady ještě nikdy nebyl.

Naším dnešním cílem bylo dojít k Adélinu pramenu, což bylo asi 20 km. Šli jsme docela rychle, ale na jednom úseku jsme mysleli, že nebudem. To, co bylo na značce napsáno jako 2km, jsme šli asi hodinu. Vladan šel první, první taky k té rozbourané kapličce dorazil. Do rukou se nám tam dostala jakási propagační literatura nějaké církve. Letáky tam byly rozházený a Zuzka si jeden chtěla dokonce i vzít. Už jí zářily oči, chvěl se jí hlas, tak byla zfanatizovaná. Všichni členové výpravy to jistě rádi potvrdí.

Konečně jsme dorazili k Adélinu pramenu. Problém byl v tom, že tam žádnéj pramen nebyl a my jsme neměli skoro žádnou vodu. A další pramen? Tak jsme tam tak seděli a nevěděli, jestli máme jít rovnou na Kralický Sněžník, tudíž jsme si dali svačinu. Najednou se ze zatačky vyřítila skupinka dětí. Od ní se ozvalo:

"Tak kterou si dáme?"

"Poštorenskou kapelu," zazněl prosebně nějaký hlásek.

A tak jsme zjistili, kdo že to proti nám vlastně kráčí. To byste nevěřili, že to byli taky skauti. Prozradili jsme jim, že i my jsme skauti, čemuž asi moc nevěřili. Martin chtěl na důkaz vytáhnout kroj, ale nemusel. Otázali jsme se jich tedy, zda neví něco o pramenu. Řekli nám, že musíme pořád nahoru a tam to je. Chvilí jsme byli zmatení, pak jsme však pochopili, že mluví o prameni Moravy. O pitné vodě nevěděli nic. Až jejich vedoucí nám poradil, že si klidně můžeme nabrat vodu z potoka, prý je čistá. Upozorňuji, že bylo 12.8.1996. Vedoucí, úplněj Mrholík, se nás také ptal, jestli chceme ještě dneska dojít na Kraličák, na což jsme mu odpověděli, že určitě ne, neboť bychom to nestihli. Souhlasil s námi a rozloučil se.

My jsme sice měli vodu, ale nenašli místo na spaní. Řekli jsme si, že dojdeme aspoň na Sedlo pod Kralickým Sněžníkem. Aby nám to rychle utíkalo, počítali jsme kroky! Dorazili jsme na Sedlo, vlastně k hranicím. Bylo to tam sice moc pěkný i borůvky tam byly dobrý, ale spát mezi hraničníma patníkama je asi přece jenom trochu nebezpečný. Tudíž jsme se rozhodli, že se podíváme na Kraličák, a pak půjdeme ještě kousek dál, pro-

tože v rezervaci jsme spát nechtěli. Jenže už když jsme byli na Kraličáku, u prameni Moravy(každý se napil), začalo drobně prochávat a padala hmla. Zpátky po naučné stezce jsme skoro utíkali a už mokří se vydali na další pochod. Zanedlouho jsme narazili na chatu Horské služby. Byla zamknutá. Ale když se vám něco náhodou stalo, byl na ní nápis: Pohotovost - tel.155. Uprostřed hor, proč ne? Když jsme všichni prohledali kapsy a zjistili, že nikdo s sebou Eurotel nemá, začal Vladan plašit se svou teorií. Klíč je totiž podle něj pod rohožkou. Žádná tam nebyla. Eliška zase tvrdila, že je na třetí borovici zleva, ale ani to nevyšlo. Byli jsme nuceni jít dál.

Už teď to byl náš výkonnostní rekord, protože jsme měli za sebou asi 25 km. Sešli jsme kousek dolů a narazili na Sněžnou chatu. Nenápadně jsme zabouchali, načež vylezl pán. Byl dost zmaten a ani nevpadal, že by nás chtěl vzít dovnitř. Aspoň nám poradil, že neví o žádné určité otevřené chatě, kde by jsme mohli přespat. To nás sice moc nepotěšilo, ale co se dalo dělat, putovali jsme dál. Už se stmívalo a my jsme byli pořádně promočeni. Ani stan už nebylo kde postavit a my jsme zajásali, když jsme na rozcestníku spatřili nápis: Zbojnická chata - 3 km.

Na posilnění jsme si dali uprostřed svahu piškoty a morálně povzbuzení "upalovali" ke Zbojnic- ké chatě. Konečně jsme ji spatřili. Bohužel zamknutou. Bylo už něco kolem deváté, skoro tma a my docela hotoví. Vybali jsme další piškoty a rozhodli se pokračovat dál k nějakým hájenkám, vzdáleným asi 5 km. To jsme měli už za sebou 35 km! Nepodlehli jsme panice a vyrazili. Mlha houstla, červenou značku bylo vidět jen z bezprostřední blízkosti a to, že prší, jsme už ani nevnímali. Zanedlouho jsme v dálce spatřili světla hájenek, dokonce i reflektory aut bylo vidět.

Jenže i tak to bylo prostě daleko.

Putovali jsme dál a dál, až se najednou napravo v lese začal rýsovat obrys krmelce. Vladan se rozběhl, otevřel ho a zaradoval se: "Super!!!" Všichni jsme se k němu doplazili a spatřili celkem solidní krmelec. Kluci to vevnitř trochu upravili a ubytovali jsme se. Vyslíkli jsme všechno mokrá (samozřejmě na etapy, Demi) a snědli skoro všechno, co jsme měli. Protože už nevyšel líh na těstoviny, jedli jsme i samotnej mák s cukrem. Sice bylo pod náma hodně drobků...

Zajímavým způsobem jsme se poskládali na spaní (když se kdokoli pohnul, vzbudil všechny ostatní), jenom začalo dovnitř trochu kapat, a tak dal Vladan na strop igelitáky. Byli jsme všichni country, takže jsme jen trochu rejpli do KePsa, a rychle usnuli. Ale v noci na mě začalo pršet. Vzbudila jsem Víťu, aby to nějak spravil, protože igelity, co tam dal Vladan, už byly plný. Víťa to chtěl vylepšit, ale jakmile se těch plných igelitů dotkl, všechna voda se vyliila na spící Elišku, přímo do obličejce. Ta zuřila. Mít po ruce nějakěj ostrej předmět, stal by se z ní

Jack Rozparovač. Jenže do rána jsme jako Eliška vypadali úplně všichni. Vladanův spacák na tom byl tak špatně, že z něj Vladan vylezl a spal radši v mokrém seně. Ten spacák se dal dost dobře ždímat. Ráno nás Eliška ani nemusela nutit vstát, z krmelce jsme vylezli co nejdřív. Venku totiž už vůbec nepršelo, ale do naší noclehárny kapalo pořád. Když jsme před krmelcem prováděli poslední úpravy, jeli kolem nás lesáci. Celkem jsme měli strach, aby nám nevynadali.

Neudělali to a my jsme ještě nevěděli, proč.

Vydali jsme se dál po cestě. Vzpomínali jsme na mokrou noc a na to, jak jsme včera ušli 38 km. Teď jsme měli za sebou necelých 200 m a spatřili před sebou obrovitou stavbu. No nebyl to maxikrmelec se suchým senem, plechovou střechou a třema místnostma!!! Ani bychom se nedivili, kdyby jsme tam objevili sprchu s teplou vodou. Tenhle krmelec jsme si asi půl hodiny závistivě a se smíchem prohlíželi, načež jsme putovali dál.

Kolem desáté jsme dorazili do Horní Moravy, kde jsme nakoupili papání, tatranky za pět korun. Demokraticky jsme se rozhodli, že do Králík dojdeme pěšky. Kluci se sice ještě zasekli v jakési restauraci, kde si dali čaj, ale do Červeného Potoka, města před Králíkama, jsme došli včas. Tam jsme se dověděli další novinku. Na autobusové zastávce byl lísteček z Hygienického úřadu, že všem obyvatelům se zakazuje jakkoli používat vodu z potoka, neboť je hodně závadná. A hádejte, jaké pod tím stálo datum? No přece 12.8.1996! Přesně v ten den jsme si nabrali z tohoto potoka 12 litrů vody.

Do Králík jsme dorazili za chvíli a vypočetali jsme, že musíme po městě nachodit 1.5 km, abychom celkem ušli přesně sto kiláků! Bomba. V Králíkách byl tedy konec putovní části naší výpravy. Jeli jsme autobusem do Hanušovic, odtud asi pěti různějma vlakama domů, do Třebové. Rozloučili jsme se jak jinak než heslem:

"ZVVESMÍR - ZVVESMÍR - ZVVESMÍR - ZVVES-!!!"

Madla

Setkání německo- české mládeže - POLIČKA '96

Velevážení čtenáři perspektivního Třeskanu!

Prostě to, co se mi v sobotu v pozdních hodinách stalo, vám musím vylíčit ještě dřív, než se stane mým tématem Setkání v Poličce. Takže - v sobotu od půl sedmé jsem si sedla k PC s tím, že vám popíšu tuto action do Třeskanu. A tak si to pěkně píšu a píšu, jsem převeselá z toho, že už mám na jedné stránce zpracován první den, ačkoli je devět

hodin. A co se nestalo? Najednou všude tma, monitor udělal blik a se mnou to málem šlehlo. Windows-Write si totiž text průběžně neukládá. Takže mé dvouhodinové snažení bylo v čudu. Toť vše k nástrahám sobotního večera. Vracím se tedy k toužebně očekávanému Setkání. Kolem naší účasti panovalo dost zmatků, Johan by mi určitě neodpustil, kdybych de nezmínila o neschopnosti nadace Patriae, a tak jsme byli rádi, když jsem v pondělí ráno zvonila u Johanových dveří. Pevně jsem doufala, že jdu včas, neboť mi Johan v předvečer důrazně oznámil, že nesnáší nedochvilnost. Asi jsem to stihla, protože nic neřikal. Dokonce se nám podařilo nasednout do autobusu, který mířil do Poličky. Pravda, pan řidič s náma jel hodně rychle, ale aspoň jsme tam byli o půl hodiny dřív.

První úkol, který nás zde čekal, byl najít nábřeží Svobody 386. Zde totiž bydlel Dogan, který nás měl ubytovat v poličské klubovně. Prošli jsme snad celou část, kde se měla ona ulice nalézat, ale stále nic. Nakonec jsme se odhodlali znovu se optat. Proti nám šla jakási paní, a tak jsme si ji zvolili za obět. Netušili jsme, proč se tolik diví, že hledáme zrovna nábřeží Svobody. Brzy jsme pochopili. Ona osoba se na nás totiž pochybně podívala, přičemž ukázala za nás. Z toho vyplývá, že jsme právě nábřežím prošli. No co, stane se, ne..?

Po menších nesnázích jsme se o půl dvanácté ocitli v poličské klubovně. Dole byl celkem binec, neboť tam přebýval bratr Blesk. S Johanem jsme se tedy nastěhovali nahoru. Jelikož jsme již věděli, kde se mají právoplatní účastníci hlásit (my jsme jimi nebyli), zašli jsme tam. Normálně byste nám nevěřili, určitě ne ty, Aladine, ale před tou hlavní budovou jsme potkali borce, který ti byl moc, ale fakt moc podobný. Sice tam cosi vykopával, lezl dolů a posléze zakopával, ale celej Aladin. U registrace jsme se chtěli zeptat, zda nás vezmou do nějaké té pracovní skupiny, nejlépe do Ekologie, ale Johanův poutavý výklad naší situace přerušila odměřená paní v bílé halence: "Tak stop. Stručně. Řešme problém, až nastane. Jste samoplátci?" A už jsme se vezli. Ani nevíme jak, ale v sedm hodin jsme byli přijati do šesté grupy, čili do Ekologie. Mezitím jsme poznali ostatní zástupce skautů: Boženu z Litomyšle, Bělouše, Simbu a Špekoho ze Slatiňan. A taky, normálně byste nám to nevěřili, hlavně ne ty, Vojto, ale objevil se tam chlap, jenž ti byl velmi podoben. Objevili jsme, že to byl novinář, ale celej Vojta!

Večer bylo slavnostní zahájení v Tylově domě. Dost dobrý, jak by řekl Karel. Zajímavé střídání všech možných cizích řečí, jen čeština sem tam chyběla, Jakub Skalník - starosta - taky dobrý komik a celá atmosféra skvělá. To však ještě nebylo všechno. Na podium totiž nastoupila skupina EINHORN, složená ze tří černochů, jednoho poločernoča a jednoho bělocha. Jejich nástrojem jsou africký bubny, do kterých zpívají a je to naprosta bomba. Spolu s nima jsme všichni tancovali, nemělo to chybu. Johan sice dělal

vždycky všechno naopak, takže se ne jedné straně srážel se mnou, na druhé pak s Boženou, ale bylo to boží. Takto rozjuchání jsme odcházelí do klubovny, doprovázel nás zbytek skautské delegace, a myslím, že honě rychle jsme usnuli.

Ráno jsme šli do hlavního stanu (rodinné školy) dřív, abychom mohli dostat kartičky a stát se právoplatnými účastníky setkání. Celé dopoledne jsme pracovali ve skupinách, v té naší jsme se zabývali především problémem znečištění Labe. Němci z naší skupiny byli z Hamburгу, tak si jistě dovedete představit, co tam mají od nás za binec. Všechno jsme to ztvárnili na velikánskej arch papíru.

Po obědě bylo na programu setkání s ministry - Claudií Nolte a Ivanem Pilipem. Byla to hrůza. Chudáci Němci, kteří si uvědomili, že tohle je náš ministr školství. Pilip (podle Němců Filip) se totiž nachal dost vyprovokovat, čímž se pěkně shodil.

Šok z diskuse s ministry jsme museli jít vyběhat, tudíž jsme se odebrali na stadion, kde měl začít sportovní program. Podle mě to bylo celkem dost zmatený, dělo se moc věcí najednou. Zúčastnila jsem se maxifotbalu - 30 hráčů na každé straně, 3 míče, 5 rozhodčích - a teda vůbec nevím, proč naše družstvo prohrálo. A normálně, to byste nám nevěřili, určitě ne ty, KELiško, jak jsme se tam tak koukali na basket, kolem nás profnklo nějaké individuum, které ti bylo navlas podobné. No vážně, úplnej KEpes! (Tak Eli a máš to, žádná SOVA a Caryia je tůň'a.)

V cuku letu jsme se navečeřeli, abychom se mohli vydat do Tyláku na Einhorn. Vzali jsme s sebou i Bleska (jedenadvacet), aby viděl, co se v jeho rodném (aspoň doufám) městě děje za divy.

Byl úplně nadšený, stejně tak jako my, hlavně když jsme navčivovali tanyny pro prezidenty. Potom jsme šli na internát, kde jsme dlouho předlouho zpívali, ale zavírací doba byla v jednu hodinu. Blesk spal s námi nahoře, takže abyste si nemysleli, nespala jsem sama s Johanem v jedné klubovně! Teda jednou...

Ráno byla Polička pěkně vypucovaná, jenom to jezírko bylo pořád zelený. V novinách stálo, že městská policie nebude kvůli prezidentům dělat nějaká zvláštní opatření, jenom bude přivolána část armády... Když jsme však šli ráno Poličkou, jenom jsme se smáli. Všude, kam jen naše oko dohlédlo, stál unifomovaný muž, který si nás velmi pozorně prohlížel, zda snad nemáme v krovové kapse místo pišťalky ukrytu bombu. A to byli prezidentí určitě ještě doma. No hrůza!

Dopoledne jsme opět pracovali ve skupinách, součástí dnešní práce byl však i dotazník, vypracovaný s náhodnými chodci. Byla to celkem sranda, naším jedním respondentem byl i jakýsi mladý novinář. Dost dobrým zážitkem pro mě byla autogramiáda dvojnásobného olympijského vítěze z Atlan-

ty Martina Doktora. Je to správně kolík, ale když si uvědomím, že jsem ho mohl vidět asi třikrát tak dlouho, tak bych Johana nejradši kousla. Byl tam totiž hlouček lidí i se starostou a Johan naznal, že s ním novináři dělají rozhovor. Jenže starosta (kdo byste to nevěděli, je to černoš) odešel a hlouček lidí se stále zvětšoval. My jsme celou dobu seděli opodál a vůbec nás nenapadlo, že by to mohl být ON. Ale aspoň jsme ho viděli a máme autogramy, někomu se nepoštětilo ani to.

Udělalí jsme výsledky naší eko-ankety a zjistili jsme, že nejhorší je informovanost veřejnosti o různých projektech (GLOBE a GREEN) a práce škol pro zlepšení životního prostředí. Jakmile jsme toto vše shrnuli přičítali se do budovy školy různí poslanci v čele s Petrou Buzkovou a panem Holánem. Začínalo to být nějak hustý, přišli i prezidentí Roman Herzog a Václav Havel, a tak jsme se s Johanem šli radši napapat.

Po obědě jsme se vydali zpátky do hlavního stanu a na náměstí nás odchytili tři němečtí občané - jeden z nich měl kameru, další, žena, měla mikrofon a třetí, starší pán nás požádal o interview. Samozřejmě jsme se zachovali jako filmové hvězdy a vůbec jsme jim neprozradili, že jsme skauti z Kvíčalky, vždyť o co jde, mluvíme jen do ZDF, druhého programu německé televize. Odpověděla jsem ve třech krátkých větách, zato Johan... Asi se snažil o rekord v nejdelším souvětí a taky to tak dopadlo. Ani gestikulovat nemohl, neboť v pravé ruce svíral ohryzek, a v pŕlce rozhovoru prý málem vybuchl smíchy. Já jsem z toho byla vysmátá celou dobu, jak se do toho Johan dobře zamotal. Svoje nedokončené supersouvětí však zachránil slovy: "Že to potom vystřihnete?"

Tak to byla jedna z nejveselejších příhod, a že jich s Johanem bylo! Kdo má zájem, tak všechno za "menší" poplatek dopodrobna vyličím. Ale abych se vrátila do Poličky. Přes moc, moc policistů jsme se dostali zase zpátky do rodinné školy, odkud jsme vyrazili opět do Tylova domu na diskusi s prezidenty. Po cestě jsme narazili na muže v černém z nějaké speciální jednotky, který se schovával za stromem. Jakmile nás spatřil, lekl se asi, že ho vidíme, a zase se schoval. S Johanem jsme se dali opět do bouřlivého smíchu, a přestože policie nebude dělat žádná zvláštní opatření, koukali jsme se na střechy okolních domů, zda se tam neschovávají ostřelovači.

V Tyláku nás sice nešacovali, ale pohledy prezidentových nakrátko ostříhaných chlupíků nebyly nijak příjemné. Dvnitř jsme se díky kartičce dostali, tudíž jsme se měli. Tak dobře asi nebylo davu, který se postupně shromažďoval venku, a málokterý jedinec měl to štěstí, že našeho prezidenta alespoň zahlédl. Je totiž hrozně malinkej, a když se kolem seskupí ta jeho ochranka...

Vevnitř už bylo vše připraveno. Kamery stály na svých místech, na svých místech byli už i prezidentí s mikrofony na klopách,

jenom se čekalo, až jakýsi moderátor mávne rukou, a úvodní řeč Romana Hercoga mohl začít. Tato diskuse byla opravdu na vysoké úrovni, až na to, že Havlovi spadl uprostřed setkání mikrofon, který si musel sám přidělat.

Po diskusi se prezidentí odebrali na tiskovou konferenci. Mezitím nastoupila skupina Einhorn, se kterou jsme si zopakovali tanec pro prečzidenty. Ti měli tančit s námi. Dost jsme se divili, ale oni po skončení tiskovky vážně přišli, a ochranky nám dokonce dovolily, aby s námi mohli křepčít. Když jsme jen tlaeskali, tak se chytli, ale při složitějších úkonech se jim to moc nevedlo, tudíž pleskali radši dál. Johan naznal, že pan Herzog tleskal jako na alpské dechovce. Jo, a to určitě nevíte, Johan tancoval přímo vedle pana Havla. Johan je slavnější!! A taky jsme se seznámili s jedním Einhornákem Voltou, kterého jsem sama druhý den potkala. A víte co hned řekl? No přece: "Wo ist Johann?" A když jsem mu odpověděla: "Er ist unten," to jako, že je dole, tak se Volta zaradoval: "Das ist super!" Takhle se dělá kariéra.

Z Tyláku jsme šli za peníze z Ústředí na pohár, ale to je asi tajný, já nevím. Jenže už jsem to stejně vyhradila na schůzi, takže to je jedno. Večer byl na programu koncert Slunečního orchestru, což byla na nás hodně hlasitá hudba, proto jsme šli radši na intr hrát na kytaru. Jo, a když by se vám někdy někde chtělo čurat, tak radši nechoďte, protože by se vám určitě všichni smáli (o této příhodě bližší informace nepodávám!). Přesně o půlnoci jsme s Bleskem lezla po hradbách, i když mě Johan upozornil, že nikoho ošetřovat nebude. Náááhodou se Bleskovi ani mně nic nestalo.

Ráno jsme uklidili klubovnu a vyrazili na závěrečné zasedání. Celého jsme se však zúčastnit nemohli, neboť ve dvanáct dvacet nám jel autobus. Řádně jsme se rozloučili vlastně jenom se Símbou, protože všichni byli zabrání do hodnocení celé akce. Tentokrát jsme ten autobus stihli jen taktak, a to nám ani nechtěl dát jízdenky za batohy, které jsme zaplatili. Syčák.

Tak to by bylo vše k naší povedené a skvělé akci. Za účast děkujeme hlavně DEMIMU, celému středisku potom za to, že nám dovolilo proplatit jízdenky. Jestli se snad někoho můj článek dotkl, tak si to neberte osobně. A ne že mě přijdete zbít. Néeé!

Já to myslím dobře, vážně.

Madla

"Ať sním myš, jestli se o prázdninách na Kvíčalce nebude něco dít!"

Klidně si snězte, co chcete (jen ty ubohé myšky byste mohli ušetřit - jsou tak roztočité), ale fakt, že se bude o podzimních prázdninách na Kvíčalce něco dít, je naprosto pravdivý.

Zveme všechny R&R na akci, která si vyžádá mnoho vašich sil, inteligence a mnozí si možná sáhnete i na život. Jste totiž zváni na

WESTERN SEDM STATEČNÝCH,

který se bude konat 26. - 27. 10. 1996 na Kvíčalce. Kdo má zájem o to, prověřit si znalosti a sílu a zúčastnit se, necht' se zapíše na papír na velké nástěnce na Baráku, kde budou další informace. Máme v plánu pozvat i pár pistolníků se sousedních kantonnů.

2 statečné KELIŠKY

Středisková rada 6.9.1996

1. Hodnocení tábora

- velký společný tábor už ne, optimální varianta bude asi rozdělení na mladší a starší - pochvala pro organizátory tábora R&R

- hospodaření táborů šlo do mínusu (zejména tábor mrňat!), ale dotace schodek vyrovnají

- je možné, že se na táboře vyskytla borelióza, je třeba na to upozornit

2. Čekatelské zkoušky

- 5.10., OA Svitavy, začátek 09:00 (kroje, přezůvky). Součástí přezkoušení ze zdravotvédy a obhajoba písemné práce, možnost zakoupení občerstvení. Demi, Dáša a Johan zpracovali příručku pro činnovnické zkoušky - chvála jim!

3. Termíny schůzek - upřesnit do příští SR

4. Předplatitelé skautského tisku

neprodleně přinést Lence Navrátilové ústřížky složenek k vyučování dotací (částečně proplacení).

5. Příští SR bude 11. října.

6. Dodatečně schváleny náklady na pohřeb Katky Janíčkové v celkové výši 975,60 Kč.

7. Na setkání české a německé mládeže v Poličce nás reprezentovali Johan a Madla (viz samostatný článek). SR schválila proplacení jízdného.

8. Povoleno přespání družiny Včelek na Baráku z 12. na 13. října.

9. Akce pro R&R "Blízká setkání"

se koná 22. září v M. Trnávce. Organizuje Ferda (Jev.).

10. 3. oddíl bude na Baráku natírat rámy oken. Organizuje Vojta Sedlák. Středisko proplatí barvu.

Účast: Demi, Eva V., Darzinka, Efka, Hanka, Madla, Eva K., Jirka N., Mlha, Jára, Vojta, Aladin a Jessie.

RYCHLE PÍRY!

BRATŘSTVO KOČIČÍ PRACKY NEUMÍ PROHRÁVAT

AUTOŘI: MAD, DAB, VIK, VLK & VLCI
NAKRESLIL: VLK © 1996

PŘIJÍMÁME PŘIHLÁŠKY OD KOHOKOLIV NA ZÁVODY V BĚHU NA 60 M.

VÍTĚZI VĚNUJI BASU PIV!

HA! BRATŘSTVO KOČIČÍ PRACKY.

PŘIHLAŠUJEME SE TAKÉ K ZÁVODU. BASA BUDE NAŠE!

TY CHCEŠ OPRAVDU PŘIHLÁŠKU KOČIČÁKŮ PŘIJMOUT?

ROZMYSLI SI, MIRKU, ROZMYSLI!

ROZMYSLÍM SI, ROZMYSLÍM, VŠECHNO DOBRĚ UVAŽÍM.

PŘIJÍMÁME, STEJNĚ BASU VYHRAJEM!

TOHLE MÁ BÝT NĚJAKÝ BĚH? - TAKHLE BASU NEZÍSKÁME!

TEN BĚŽÍ JAKO SLONÍ MLÁDĚ!

SV. JAKUB

